Чувати до краја 2017. г.
Функција 18 тачка 74
20.098.2012.г. А.Радисављевић

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
МИНИСТАРСТВО ОДБРАНЕ
Управа за војно здравство
Фонд за социјално осигурање војних осигураника
број 2618-2/12
20.09.2012. године

ОДБРАНА
СЛУЖБЕНА ТАЈНА
ИНТЕРНО

1 5 2114 24779

Обавештење, доставља

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ЗАШТИТНИКУ ГРАЂАНА
Ново Београд

Веза: Ваш акт 15-2114/11 Београд БП, дел. бр. 19734 од 09.08.2012. године.

Актом под горе наведеним бројем, упутили сте Фонду за социјално осигурање војних осигураника (у даљем тексту: Фонд за СОВО), утврђење и препоруку ради отклањања уочених пропуста у раду Фонда, а по притужби М. Н. из Крагујевца, у вези поступка остваривања права на увећени додатак за помоћ и негу другог лица, која је упућена Заштитнику грађана у циљу заштите људских права и слобода који му гарантује правни поредак Републике Србије.

У вашем акту, наводите да је Фонд за СОВО пропустио да донесе управни акт којим одлучује о праву притужиоца на увећани додатак за помоћ и негу другог лица и да је притужиоцу доставио обавештење да није надлежан да одлучује по његовом захтеву, чиме је грађанину ускраћено коришћење једног од основних Уставом зајемчених права – право на жалбу, као и да је пропустио да покрене поступак решавања негативног сукоба надлежности између Министарства одбране и Министарства рада и социјалне политике за одлучивање о праву притужиоца на овај додатак, што је имало за последицу стварање осећаја правне несигурaности код поритужиоца, јер се управна ствар по његовом захтеву не решава.

Након размтрања вашег дописа и препорука за поступање Фонда у предмету именованог, Стручна служба Фонда за СОВО даје следећи одговор – **притужбе и препоруке нису основане јер нису чињенично и правно утемељене, из следећих разлога.**

Право на **увећани** додатак за помоћ и негу другог лица, регулисано је Законом о социјалној заштити („Службени гласник РС", бр. 24/11 – у даљем тексту: Закон), а чланом 94 став 1. тог Закона, прописано је да право на увећани додатак за помоћ и негу другог лица, има лице за које је на основу прописа о пензијском и инвалидском осигурању утврђено да има телесно оштећење од 100% по једном основу, или да има органски трајни поремећај неуролошког и психичког типа и лице које има више оштећења, стим да ниво оштећења износи по 70% и више процената по најмање два основа, а ставом 5 истог члана, прописано је да номинални износ увећаног додатка за помоћ и негу другог лица утврђује министар надлежан за послове социјалне политике.

Чланом 95. Закона, прописано је, да се поступак за остваривање права на **увећани** додатак за помоћ и негу другог лица покреће по захтеву странке, а може се покренути и по

службеној дужности, а чланом 99. Закона, регулисано је да о праву на **увећани** додатак за помоћ и негу другог лица одлучује **центар** за социјални рад, основан на територији на којој подносилац захтева има пребивалиште, односно боравиште.

Надаље чланом 101. Закона, регулисано је да постојање и степен телесног оштећења као услова за остваривање права на **увећани** додатак за помоћ и негу другог лица, утврђују органи вештачења образовани по прописима којима се уређује пензијско и инвалидско осигурање. Вештачење процента телесног ошећења обавља првостепени и другостепени орган вештечења, у поступку који спроводи надлежни Фонд пензијског и инвалидског осигурања, за одређену категорију осигураника.

Са изложеног недвосмислено призлази да се у случају притужиоца ради о праву које је утврђено Законом о социјалној заштити Р. Србије, а не прописом који се односи на војне осигуранике, то Фонд за СОВО, који је престао са радом почев од 01.01.2012. године у делу који се односи на права из пензијског и инвалидског осигурања војних осигураника у које спада и наведено право притужиоца на увећани додатак за помоћ и негу другог лица, није надлежан да за војне осигуранике, у складу са тим Законом покреће и води поступак остваривања права на тај додатак, нити да исплаћује увећани додатак за помоћ и негу другог лица, јер не располаже матријалним средствима из буџета, за те намене.

Међутим, како се ради о категорији војних осигураника, који су корисници права на додатак за помоћ и негу оствареног по прописима из пензијског и инвалидског осигурања и који су у великом броју након прописивања овог права по Закону о социјалној заштити, као гарђани Р. Србије, органима вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање подносили захтев за утврђивање процента телесног оштећења у сврху остваривања увећаног додатка, а ти органи су њихове захтеве одбили из разлога што се ради о војним, а не цивилним осигураницима, то су надлежни органи вештачења Фонда за СОВО, (Виша војнолекарска комисија) по попднетим захтевима војних осигураника, спроводили само поступак вешачења процента телесног оштећења, а Фонд за СОВО је на основу Налаза, оцене и мишљења Више војнолркарске комисије о утврђеном проценту телесног оштећења, војним осигураницима доносио, односно издавао одговарајуће потврде. На основу таквих потврда војни осигураници, у складу са регулативом из Закона о социјалној заштити, имали су право и могућност да поднесу захтев надлежном центру за социјални рад, према месту пребивалишта, односно боравишта, ради остривања права на увећени додатак за помоћ и негу и доношења одговарајућег решења од стране центра за социјални рад у чијој је надлежности, у складу са чалном 95. Закона, вођење поступка и одлучивање о овом додатку.

Поступак вештачења телесног оштећења и доношење одговарајуће потврде, од стране Фонда за СОВО, је покренут и у скалду са овлашћењима Фонда спроведен и окончан и по захтеву притужиоца М. Н. . Са издавањем потврде именованом, престала је да постоји свака даља надлежност Фонда за СОВО у поступку остваривања спорног права.

Ово јасно произлази и из чињенице да је даљи поступак везан за остваривање предметног права спроведен преко стварно надлежних органа утврђених Законом о социјалној заштити, и да је центар за социјални рад према месту пребивалишта притужиоца (Крагујевац), одбио његов захтев за остваривање овог права из разлога наведених у образложењу решења које је донео, као и да је притужилац основом члана 103. Закона о социјалној заштити искористио право на жалбу коју је надлежни другостепени органи из Закона (Министарство рада и социјалне политике) у ожалбеном поступку одбио.

Како је по тужби притужиоца донета и пресуда Управног суда којом је тужба одбијена и у којој је, према тврдњи заштитника грађана из достављене препоруке, у образложењу тог решења суд потврдио да центар за социјални рад није надлежан да одлучује у овој управној ствари, јер војни осигураници и чланови породице војних осигураника, право на увећани додатак за помоћ и негу другог лица остварују по Закону о Војсци Југославије и Закону о Војсци Србије, у поступку пред Фондом за социјално осигурање војних осигураника.

Ова тврдња Управног суда није основана и не произлази нити из Закона о Војсци Југославије („Службени лист СРЈ", бр. 43/94, 28/96, 22/99, 44/99, 74/99, 3/02, 37/02 и „Службени лист СЦГ", бр. 7/05, 44/05 – у даљем тексту: Закон о ВЈ), нити из Закона о Војсци Стбије („ Службени гласник РС", бр. 116/07 и 88/09 – у даљем тексту: Закон о ВС), јер ни један од ова два закона не регулише право војног осигураника на **увећани** додатак за помоћ и негу другог лица. И зато је иста за Стручну службу Фонда за СОВО неприхватљива и необавезујућа.

Наиме одредбом члана 259. Закона о ВЈ, институционализовано је право војног осигураника на додатак за помоћ и његу и децидно је прописано да то право припада корисницима старосне, превремене старосне, инвалидске и породичне војне пензије на терет средстава пензијског и инвалидског осигурања војних осигураника и да се то право остварује и усклађује у износу и под условима предвиђеним прописима републике којима се уређује ова наканда.

Закон о Војсци Србије ни једном својом одредбом не регулише услове и поступак за остваривање права војног осигураника на додатак за помоћ и негу.

Са изложеног недвосмислено произлази да војни осигураници у складу са Законом о ВЈ могу да остваре само право на додатак за помоћ и негу и према упућујућој одредби тог закона то право се остварује на исти начин и под истим условима, како га остварују цивилни осигураници код Фонда за пензијско и инвалидско осигурање – у даљем тексту: РФПИО, а у складу са Законом о пензијском и инвалидском осигурању Р. Србије („Службени гласник РС", бр. 34/03, 64/04, 85/05, 5/09 107/09 и 101/10 – даљем тексту: ЗПИО), као и да је право на увећени додатаак за помоћ и негу управо прописано само Законом о социјалној заштити.

Надаље истичемо, да иако су поседовали потврде о проценту телесног оштећења у износу од 100% по једном основу, војни осигураници нису остваривали право на увећани додатак за помоћ и негу другог лица, односно надлежни центри за социјални рад су по њиховом захтеву доносили решења којим су захтеви одбијани, из разлога што је Министарство рада и социјалне политике дало свој став, када је у питању остваривање овог права за војне осигуранике, према коме војни осигураници и чланови њихових породица право на додатак за помоћ и негу остварују по Закону о ВЈ, у поступку пред Фондом за СОВО , а не по Закону о социјалној заштити и Закону о пензијском и инвалидском осигурању Републике Србије, те не спадају у круг лица која у складу са наведеним законским одредбама, могу остварити право на увећани додатак за помоћ и негу другог лица, у систему социјалне заштите. И поред тога пракса потврђује да су неки центри за социјални рад војним осигураницима доносили решења којима су им признали правао на увећани додатак за помоћ и негу, што говори у прилог различитог поступања надлежних органа, када је у питању примена прописа за остваривање овог права.

Овај став по налажењу Фонда за СОВО није правно прихватљив из разлога који су напред наведени.

Посебно истичемо да Фонд за СОВО, који је наставио са радом почев од 01.01.2012. године, обавља само послове обезбеђивања и спровођења обавезног здравственог осигурања војних сигураника, а не и послове везане за пензијско и инвалидско осигурање, које је за војне осигуранике од тог датума у своју надлежност преузео РФПИО, у складу са Законом о изменама и допуна Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, бр 101/10 у даљем тексту: Закон о изменама и допунама ЗПИО), из ког разлога се оглашава ненадлежним за поступање по достављеној препоруци коју сте упутили Фонду за СОВО дана 10.08.2012. године.

Наиме, сагласно наведеном Закону о изменама и допунама ЗПИО, почев од 01.01. 2012. послове обезбеђивања и спровођења пензијског и инвалидског осигурања, као и послове финансијског пословања који су до тог датума били у надлежности Фонда за СОВО, преузео је Републички Фонд за пензијско и инвалидско осигурање, а обезбеђивање и спровођење пензијског и инвалидског осигурања војних осигураника односе се на право на пензију, право на додатак за помоћ и негу и новчану накнаду за телесно оштећење. Истим даном РФПИО је преузео имовину, обавезе и запослене Фонда за СОВО у делу који се односи на послове пензијског и инвалидског осигурања војних осигураника. Са изложеног и сви пензијски предмети војних осигураника па и притужиоца Н. М. са списима о оствареним правима из пензијског и инвалидског осигурања корисника војних пензија прослеђени су РФПИО према месту пребивалишта корисника војне пензије, као надлежном фонду и за војне осигуранике, који би трбао да да одговоре у конкретном случају и на препоруку коју сте доставили овом Фонду на надлежност.

Стога Фонд за СОВО предлаже да Заштитник грађана предметну препоруку у правној ствари М. Н. проследи на надлежност РФПИО Дирекцији фонда у Београду ул. Александра Костића бр. 9, из разлога што РФПИО, именованом почев од 01.01.2012. године, обрачунава и исплаћује војну пензију и новчану накнаду за помоћ и негу другог лица, па самим тим је надлежан и да по захтеву странке или по службеној дужности обнови поступак именованог за остваривање права на увећани додатак за помоћ и негу, под условима прописаним Зконом о социјалној заштити.

С поштовањем.

ПО ОВЛАШЋЕЊУ МИНИСТРА ОДБРАНЕ

капетан фрегате

Драган Радојевић

АР-32-528

Достављено:
- наслову,
- а/а.